

Доки не розкриється брехня
Тосікадзу Кавагуті

Кажуть, в одному маленькому кафе можна переміститися в часі, якщо забажати... І саме це бажання приводить до нього чотирьох різних людей. Кожен з них має свої причини для такої подорожі. Однак мандрівки в часі можуть зруйнувати життя. Про це мовчки нагадує жінка, яка незмінно присутня в кафе, – колись вона не зуміла повернутися назад...

В формате PDF A4 сохранен издательский макет книги.

Тосікадзу Кавагуті

Доки не розкриється брехня

© Toshikazu Kawaguchi, 2017

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Пролог

Якщо вірити загадковій міській легенді, в одному місті було кафе, де був один стілець, сівши на котрого – і лише поки ви сидітимете на ньому – можна потрапити в часі, куди забажаєте.

Та була одна заковика.

Доводилося дотримуватися певних прикрих правил.

1. У минулому ви можете зустрітися лише з тими людьми, які відвідували кафе.
2. Жодні ваші дії в минулому не змінять теперішнього.
3. На тому єдиному стільці сидить відвідувачка кафе. Аби сісти на нього, треба зачекати, поки вона його звільнить.
4. У минулому слід залишатися на тому стільці й не покидати його.
5. Перебування в минулому обмежене в часі. Необхідно повернутися до того, як охолоне кава.

І на цьому прикрі правила не закінчуються...

Та всупереч усім правилам, відвідувачі, дізнавшись про цю міську легенду, продовжують приходити до кафе.

Кафе називається «Funiculi Funicula».

Навіть почувши усі ці правила, ви однаково хочете повернутися в минуле?

Це історія про чотири зворушливі дива.

Історія перша. Найкращі друзі – про чоловіка, що повернувся у минуле побачитися з найкращим другом, який помер двадцять два роки тому.

Історія друга. Мати і син – про сина, який не зміг прийти на похорон матері.

Історія третя. Закохані – про чоловіка, що повернувся побачитися з дівчиною, з якою не міг одружитися.

Історія четверта. Подружжя – про літнього детектива, який не встиг віддати своїй дружині подарунок.

Якби ви могли повернутися у той заповітний день, кого б ви хотіли там зустріти?

Історія І. Найкращі друзі

Гогтаро Чіба вже двадцять два роки брехав своїй доньці про одну річ.

Письменник Федір Достоевський якось написав: «Найважче в житті – жити і не брехати».

Люди брешуть з різних причин. Хтось бреше, аби показати себе в цікавішому чи вигіднішому світлі, а комусь це потрібно, щоби вводити людей в оману. Брехня може завдати болю, та може й також врятувати. Хай би якою була причина, брехня найчастіше веде до розкаяння.

Якраз у таку скрутну ситуацію і втрапив Гогтаро. Його брехня не давала йому спокою. Бурмочучи під ніс: «Я ніколи не хотів про це брехати», він снував туди-сюди перед входом до кафе, яке могло повернути його в минуле.

Кафе, де можна було повернутися в минуле, містилося у центрі Токіо, за кілька хвилин ходьби від станції «Джімбочо». Заховане на вузькій бічній вуличці в районі, де здебільшого були офісні будівлі, кафе сповіщало про своє існування крихітною вивіскою з назвою «Funiculi Funicula». Воно розташовувалося у підвалі, тому без вивіски перехожі його б навіть не помітили.

Спустившись сходами, Гогтаро опинився перед дверима з гравіюваннями. Продовжуючи бурмотіти, він похитав головою, різко розвернувся і почав підійматися сходами нагору. Та зненацька зупинився із замисленим виразом на обличчі. Ще якийсь час він ходив туди-сюди, підіймався сходами і спускався.

– Чом би вам не подумати про це, коли зайдете всередину? – враз почувся голос.

Ошелешено озирнувшись, Гогтаро побачив тендітну жінку. Вона була вдягнена в білу сорочку, чорну камізельку і фартух. Він одразу зрозумів, що це тамтешня офіціантка.

– Ох, так, лише...

Поки Гогтаро силкувався знайти відповідь, жінка прошмигнула повз нього і бадьоро спустилася сходами.

Дзень-дзелень!

Вона зайшла до кафе, а дзенькіт дзвіночка завис у повітрі. Не те щоб вона переконала його, та Гогтаро знову спустився сходами. Він сповнився дивним спокоєм, наче все, що було в його серці, витягли назовні.

Гогтаро застряг на сходах, бо не знав напевне, чи це кафе насправду було тим «кафе, де можна повернутися в минуле». Гогтаро навідався до кафе, бо повірив у ту історію, та якщо легенда, яку розповів йому старий друг, була вигадкою, зовсім скоро він може страшенно осоромитися.

Та навіть якщо й справді можна повернутися в минуле, він чув, що існували певні прикрі правила, котрих необхідно дотримуватися. Одне з тих правил – жодні ваші дії в минулому не змінять теперішнього, хай би як ви силкувалися щось змінити.

Вперше почувши про це правило, Гогтаро здивувався. Якщо неможливо змінити теперішнє, то навіщо взагалі повертатися в минуле?

Однак тепер Гогтаро й сам стояв перед входом до кафе і думав: «Навіть за таких умов я однаково хочу потрапити в минуле».

Чи та жінка щойно прочитала його думки? Адже куди логічніше у такій ситуації було б сказати: «Хочете зайти до кафе? Ласкаво просимо».

Замість того вона сказала: «Чом би вам не подумати про це, коли зайдете всередину?»

Це можна трактувати як ствердження – так, ви можете повернутися в минуле, та чом би вам спершу не зайти всередину, а тоді вже вирішувати, мандрувати в минуле чи ні?

Та найбільше Гогтаро дивувало, звідки жінка могла знати, що він прийшов до кафе, аби повернутися в минуле. Утім, тепер у нього зажевріла надія. Такий буденний коментар жінки допоміг Гогтаро ухвалити рішення. Він потягнувся до ручки, повернув її і відчинив двері до кафе.

Дзень-дзелень!

Гогтаро переступив поріг кафе, у якому, подекували, можна повернутися в минуле.

* * *

Гогтаро Чіба, віком 51 рік, був кремезної статури – мабуть, не в останню чергу тому, що в старших класах та університеті грав у регбі. Навіть зараз він носив костюми розміру «XXL».

Він жив разом з донькою, яку звали Гарука – цьогоріч їй виповнювалося 23 роки. Йому було нелегко виховувати її самотужки. З дитинства він пояснював їй: «Твоя мама померла від хвороби, коли ти була маленькою». Гогтаро керував скромним ресторанчиком «Каміуа», де подавали рис, суп і прості закуски, у місті Хатіодзі в префектурі Токіо, а Гарука допомагала йому.

Увійшовши до кафе крізь великі двометрові дерев'яні двері, він іще мусив минути маленький коридорчик. Напроти були двері до вбиральні, а посередині правої стіни – вхід до кафе. Переступивши поріг самого кафе, він побачив на одному зі стільців біля барної стійки жінку. Вона відразу погукала когось із затильної кімнати:

– Казу... відвідувач!

Поряд із жінкою сидів хлопчик віку молодшої школи. За дальнім столиком сиділа жінка в білій сукні з короткими рукавами. Бліда і наче відірвана від нашого світу, вона тихенько читала книжку.

– Офіціантка щойно повернулася з покупками, тому пропоную вам сісти. Вона скоро вийде.

Вочевидь не надто переймаючись тонкощами ввічливості у звертанні до незнайомців, вона говорила з Гогтаро так, ніби він їй знайомий. Схоже, вона була тут постійною відвідувачкою. Замість щось їй відповідати, він лише кивнув на знак подяки. Чоловік відчув, що жінка дивилася на нього з виразом, котрий наче промовляв: «Можеш запитати мене будь-що про це кафе». Та Гогтаро вирішив удати, що нічого не помітив, і сів за найближчий до виходу столик. Він роззірнувся довкола. Там були величезні антикварні настінні годинники заввишки від підлоги до стелі. З того місця, де перетиналися дві дерев'яні балки, легенько обертаючись, звисав вентилятор. Глиняний тиньк на всіх стінах був приглушеного бурого кольору, що нагадував кінако (смажене соєве борошно), з легким нальотом давнини – це місце видавалося дуже старим. У підвальному приміщенні без вікон, освітленому лише лампами під абажурами, було доволі тьмяно. Від того все всередині здавалося вицвілим, як на старій світлинці.

– Вітаю, ласкаво просимо!

Жінка, яка звернулася до нього на сходах, вийшла із затильної кімнати і поставила перед Гогтаро склянку з водою.

Її звали Казу Токіта. Її волосся середньої довжини було зіbrane ззаду, а поверх білої сорочки з метеликом вона мала чорну камізельку і фартуха. Казу була тамтешньою офіціанткою. На її симпатичному обличчі з вузькими мигдалеподібними очима не було чогось вражаючого, що могло би запам'ятатися. Якби, глянувши на неї, ви заплющили очі і спробували пригадати щойно побачене, то не змогли б нічого уявити. Вона була з тих

людей, які легко губилися у натовпі. Цьогоріч їй виповнювалося 29 років.

– А... гм... Це те місце... де...

Гогтаро геть розгубився і не знав, як підійти до теми повернення у минуле. Казу спокійно дивилася на його хвилювання. Розвернулася іти на кухню і кинула через плече:

– Куди саме у минуле ви хочете повернутися?

З кухні долинуло булькотіння кави у сифоні.

«Ця офіціантка точно вміє читати думки...»

Кафе почало наповнюватися ароматом кави, наганяючи на Гогтаро спогади про той день.

* * *

Те місце, де Гогтаро вперше за сім років зустрів Шуїчі Камію, було якраз навпроти кафе. Колись вони разом грали у регбі в університетській команді.

У той час Гогтаро залишився без грошей і даху над головою, бо йому довелося віддати усі свої кошти, коли він став поручителем позики для компанії друга, яка збанкрутувала. Він був у брудному одязі, від нього тхнуло.

Однак, замість наморщити носа від огиди, Шуїчі, здавалося, щиро зрадів тій випадковій зустрічі з Гогтаро. Шуїчі запросив Гогтаро до кафе і, почувши, що сталося, запропонував:

– Ходи працювати в мій ресторанчик.

Після закінчення університету Шуїчі за його спортивні таланти забрала компанія з корпоративної ліги в Осаці, та він не встиг зіграти навіть рік, як травма обірвала його кар'єру регбіста. Потому він приєднався до компанії, яка управляла мережею ресторанів. Шуїчі, вічний оптиміст, побачив у цій невдачі свій шанс і, працюючи вдвічі, а то й утричі наполегливіше за інших, піднявся до рівня регіонального менеджера й управляв сімома закладами. Та одружившись, вирішив зайнятися власним бізнесом. Він відкрив невеличкий японський ресторанчик і працював там зі своєю дружиною. Він сказав Гогтаро, що в ресторанчику багато роботи і йому не завадить допомога.

– Якщо приймеш мою пропозицію, то й мене виручиш.

У розпачі від безгрошів'я, втративши будь-яку надію, Гогтаро розплакався, вдячний Шуїчі за його пропозицію. Він кивнув:

– Звісно! Я прийду.

Скрипнув стілець, коли Шуїчі різко підвівся. Щасливо усміхаючись, він додав:

– Ой, ти ще не бачив мою доньку!

Гогтаро ще не був одружений і трохи здивувався, почувши, що Шуїчі мав дитину.

– Доньку?

Його очі округлилися.

– Так! Вона тільки народилася. Вона така... гарнюня!

Схоже, Шуїчі був задоволений відповіддю Гогтаро. Він схопив рахунок і бадьоро підійшов до касового апарата.

– Перепрошую, я б хотів розрахуватися.

За касовим апаратом стояв дуже високий юнак, на вигляд – старшокласник. Десь два метри заввишки, з далеким поглядом вузьких мигдалеподібних очей.

– Разом – 760 ен.

– Ось, будь ласка.

Гогтаро і Шуїчі були регбістами й кремезнішими за більшість чоловіків. Та обое подивилися на цього юнака, презирнулися і засміялися, мабуть тому, що обом сяйнула та сама думка: «Цей хлопчина має статуру регбіста».

– Прошу, ваша решта.

Шуїчі взяв у нього решту й рушив до виходу.

До того, як став безпритульним, Гогтаро успадкував батькову компанію, яка заробляла понад сто мільйонів ен на рік, і був доволі заможним. Гогтаро був щирою людиною, та гроші здатні змінювати людей. Вони покращували його настрій, і він почав їх тринькати. Був у його житті такий період, коли він думав, що, маючи гроші, можна зробити все, що завгодно. Та компанія його друга, поручителем якої він став, збанкрутувала, і під вагою величезних боргів його власна компанія теж пішла на дно. Щойно в Гогтаро закінчилися гроші, усі почали ставитися до нього, як до прокаженого. Він думав, що його оточували друзі, та всі вони відвернулися від нього, а один навіть сказав йому відкрито: «Чого ти

вартий без своїх грошей?»

Та Шуїчі був іншим. Для нього Гогтаро, який втратив усе, був цінним. Люди, котрі бажають допомогти тим, кого спіткала біда, насправду рідкість. І Шуїчі Камія був саме такою людиною. Проводжаючи поглядом Шуїчі, що виходив з кафе, Гогтаро твердо вирішив: «Я віддячу йому за добро!» І теж вийшов з кафе.

Дзень-дзелень!

* * *

– Це було двадцять два роки тому.

Гогтаро Чіба потягнувся до склянки, яка стояла перед ним. Змочивши горло, він зітхнув. Він виглядав молодим, як на 51-річного чоловіка, та подекуди вже почала проступати сивина.

– Отож, я почав працювати на Шуїчі. Я працював не покладаючи рук і намагався якомога швидше опанувати нову професію. Та через рік сталася автокатастрофа. Шуїчі і його дружина...

Це сталося понад двадцять років тому, та він досі не оговтався від шоку. Очі Гогтаро почервоніли, слова застрягли в горлі.

Сьоорррб!

Хлопчик біля барної стійки взявся гучно сьорбати через соломинку останні краплі помаранчевого соку.

– А що було потім?

Казу запитала незворушно, не полишаючи своєї роботи. Вона ніколи не змінювала тону, хай би якою серйозною була розмова. Такою була її позиція – очевидно, аби тримати дистанцію від людей.

– Донька Шуїчі вижила, і я вирішив виховувати її.

Гогтаро не піднімав очей і говорив ніби сам до себе. А тоді повільно підвівся.

– Благаю вас. Будь ласка, допоможіть мені повернутися у той день двадцять два роки тому.

Він низько вклонився і важко опустив голову.

Це було кафе «Funiculi Funicula». Кафе, про яке близько десяти років тому поширилася міська легенда, начебто тут можна повернутися в минуле. Здебільшого міські легенди були вигадками, але подекували, що в цьому кафе справді можна перенестися в минуле.

Розповідають різні історії, навіть у наші дні, як-от про жінку, що повернулася в минуле побачитися з хлопцем, з яким вони розсталися; про сестру, що подалася в минуле зустрітися з молодшою сестрою, яка загинула в автокатастрофі; і про дружину, що помандрувала в минуле побачитися з чоловіком, який втратив пам'ять.

Утім, аби повернутися в минуле, доводилося дотримуватися кількох вельми прикрих правил.

Перше правило – у минулому ви можете зустрітися лише з тими людьми, які відвідували кафе. Якщо людина, з якою ви хочете зустрітися, ніколи не була у цьому кафе, ви, звісно, можете повернутися в минуле, однак не зможете з нею зустрітися. Іншими словами, для більшості відвідувачів, які приїздили сюди з усієї Японії, це була марна трата часу.

Друге правило – жодні ваші дії в минулому не змінять теперішнього. Більшість людей, які приходять сюди, почувши цю міську легенду, страшенно розчаровуються, коли дізнаються про це правило. І зазвичай ідуть зневірені. А все тому, що більшість відвідувачів кафе бажають податися в минуле, щоб виправити свої колишні вчинки. Розуміючи, що не зможуть змінити минулого, небагато з них вирішують все-таки помандрувати в минуле.

Третє правило – повернутися в минуле можна тільки на одному стільці. Але його займає інша відвідувачка. Єдина можливість сісти на той стілець випадає лише тоді, коли відвідувачка виходить до вбиральні. Раз на день вона завжди йде до вбиральні, та ніхто не знає, коли саме це може статися.

Четверте правило – у минулому слід залишатися на тому стільці і не покидати його. Якщо ви встанете зі стільця, вас відразу поверне в теперішнє. Тобто, перебуваючи в минулому, ви не зможете вийти з кафе.

П'яте правило – час перебування у минулому починається, коли каву наллють у чашку, і завершується до того, як кава охолоне. А ще, каву не може наливати будь-хто, це має робити Казу Токіта. Наразі вона єдина людина в цьому кафе, яка вміє наливати каву, що здатна перенести вас у минуле.

Та навіть попри всі ці прикрі правила, знаходяться відвідувачі, які, почувши легенду, приходять до кафе і просять повернути їх у минуле.

Гогтаро був якраз такою людиною.

* * *

– Уявімо, що вам вдасться повернутися в минуле – що ви плануєте робити? – запитала жінка, яка сказала йому сісти, коли він зайшов до кафе.

Її звали Кйоко Кіджіма – дружина і мати на повний робочий день, вона була постійною відвідувачкою. Цілком випадково вона опинилася в кафе якраз у той час, але з неабиякою цікавістю роздивлялася Гогтаро – мабуть, він був першим відвідувачем, що хотів повернутися в минуле, якого вона тут бачила.

– Даруйте, що питаю, але скільки вам років?

– П'ятдесят один.

Гогтаро, схоже, прийняв її питання за критику, ніби вона хотіла сказати: «Чому ви, у такому віці, надумали повернутися в минуле?» Він сидів, згорбившись над столом, і не відривав очей від своїх зчеплених долонь.

– ...Вибачте. Та хіба вам не здається, що це буде якось химерно? Анітрохи до такого не готовий, Шуїчі, чи як там його звуть, зненацька зустрічається віч-на-віч із вашою на двадцять два роки старшою версією?

Гогтаро не піднімав голови, а Кйоко продовжувала:

– Це не здається вам трохи дивним?

Вона подивилася на Казу по інший бік барної стійки, очікуючи згоди.

– Ну, можливо, – відказала Казу тоном, який натякав, що вона не зовсім погоджувалася з Кйоко.

– Гей, мам, твоя кава зараз охолоне, – пробурмотів хлопчик, він уже спустошив склянку з помаранчевим соком і почав соватися на стільці. Хлопчика звали Йогсуке Кіджіма. Він був сином Кйоко і вже цієї весни переходив до четвертого класу. Він мав недбалу стрижку середньої довжини, засмагле обличчя, а вдягнений був у спортивну форму з написом «MEITOKU FK» та номером 9 на спині. Футболіст.

Йогсуке казав про каву в паперовому пакеті біля Кйоко, яку вона замовила навинос.

– Ой, та нічого страшного. Бабця однаково не любить пити гаряче.

Кйоко присунула обличчя до вуха Йогсуке і прошепотіла:

– Почекай ще трішки, і підемо, гаразд?

Вона зиркнула на Гогтаро, очікуючи від нього якоїсь відповіді.

– Угу, мабуть, це його налякає, – підтвердив він.

– Еге ж. – Кйоко з розумінням кивнула.

Слухаючи їхню розмову, Казу подала Йогсуке нову порцію помаранчевого соку, яку він мовчки взяв, коротко кивнувши замість «дякую».

– Якщо насправду можна повернутися в минуле, я б хотів дещо сказати Шуїчі.

Запитання йому поставила Кйоко, та він відповідав, дивлячись на Казу. Його слова ніяк не змінили виразу її обличчя.

Як завше незворушна, Казу вийшла з-за барної стійки і зупинилася перед Гогтаро.

Час від часу, дізнавшись, що в цьому кафе можна повернутися в минуле, сюди зазирали такі відвідувачі, як Гогтаро, і Казу завжди відповідала їм те саме.

– Ви знаєте правила?

Казу питала прямо, адже траплялися відвідувачі, які приходили до кафе і гадки не мали про правила.

– Більш-менш... – невпевнено відказав чоловік.

– Більш-менш? – вигукнула Кйоко. З усіх присутніх у кафе тільки вона видавалася схвильованою. Казу мовчки зиркнула на Кйоко, перевела погляд на Гогтаро і не зводила з нього очей. Дайте відповідь на запитання.

Гогтаро винувато здвигнув плечима...

– Сідаєш на стілець, хтось наливає каву, і повертаєшся в минуле... це все, що я чув, – ніяково відповів він. Чоловік так нервував, що йому, схоже, пересохло в горлі, бо він потягнувся до склянки з водою.

– Це дещо спрощено... Хто вам це сказав? – запитала в Гогтаро Кйоко.

– Шуїчі.

– Вам сказав про це Шуїчі... справді? Тобто ви дізналися про це двадцять два роки тому?

– Так, коли ми вперше були в цьому кафе, мені розповів це Шуїчі. Певно, йому були відомі ці чутки.

– Он воно що...

– Отож, якщо перед ним раптово з'явиться значно старша версія мене, це може хіба налякати Шуїчі, а загалом, думаю, все буде гаразд. – Гогтаро вкотре відповів на запитання Кйоко.

– А що ви думаєте, Казу?

Кйоко говорила так, наче право вибору на повернення у минуле залежало тільки від них двох. Та Казу ніяк не прокоментувала її слова.

Замість відповідати Кйоко, вона сказала холодним і суворим тоном:

– Ви ж розумієте, що, навіть повернувшись у минуле, не зможете змінити теперішнє?

Вона мала на увазі: «Ви ж розумієте, що не зможете запобігти смерті свого друга?»

Чимало відвідувачів приходили до кафе з бажанням повернутися в минуле, щоб врятувати когось від смерті. І щоразу Казу пояснювала це правило.

Річ не в тім, що Казу була байдужою до горя людей, які втратили когось дорогого. Просто це правило ніяк не обійти – байдуже, хто ви і які у вас причини.

Почувши її слова, Гогтаро не виявив ознак занепокоєння.

– Я це розумію, – відказав він рівним тихим голосом.

Дзень-дзелень!

Озався дзвоник кафе. Поріг переступила дівчинка. Побачивши її, замість «Вітаю, ласкаво просимо», Казу гукнула:

– Ласкаво просимо додому!

Дівчинку звали Мікі Токіта, вона була донькою власника кафе Негаре Токіти. Вона гордо несла яскраво-червоний ранець рандосеру[1 - Рандосеру – ортопедичний ранець

японських школярів початкової і середньої школи. (Тут і далі прим. перекл.)] початкової школи.

– Мое[2 - Мое – японське слово жаргону отаку, означає фетишизацію персонажів аніме, манги чи відеоігор. Зараз слово вживається у ширшому сенсі і для позначення будь-якого хобі, захоплення чи інтересу до чогось.] повернулася, дорогенькі! – оголосила Мікі гучним голосом, що прокотився через усе кафе.

– Привіт, Мікі, люба! Де ти взяла такий чудовий ранець? – запитала Кйоко.

– Це вона купила для мое! – Мікі широко усміхнулася і вказала на Казу.

– Вау! Дуже гарний! – похвалила Кйоко. І подивилася на Казу. – Хіба святкування початку навчального року не завтра? – запитала вона майже пошепки.

Вона зовсім не мала на меті критикувати поведінку Мікі чи глузувати з неї. Насправді її щиро потішило, що Мікі була така щаслива, отримавши новенький ранець, який гордо носила на спині, демонструючи всьому кварталу.

– Так, завтра, – відповіла Казу, теж легенько всміхаючись кінчиками губ.

– Як там пані Кінуйо? З нею все добре? – запитала Мікі, не стишуючи голосу, який відлунював від стін кафе.

– Пані Кінуйо почувається добре! Ми зайшли до кафе узяти для неї чергову чашку кави й сандвіч, приготований твоїм татком, – відповіла Кйоко і підняла паперовий пакет із кавою і сандвічем. Йогсуке, що сидів на сусідньому стільці спиною до Мікі, не обертався і повільно потягував свій помаранчевий сік.

– Пані Кінуйо ще не набридло їсти татові сандвічі? Вона ж їх щодня їсть.

– Пані Кінуйо каже, що обожнює каву і сандвічі твого татка.

– Не розумію чому. Не такі вже й смачні в татка сандвічі, – зауважила Мікі, не стишуючи голосу.

Підслухавши їхню розмову, з кухні вийшов кремезний чоловік.

– Агов, агов! Чиї сандвічі ти називаєш несмачними? – запитав широкоплечий чоловік. То був Негаре, власник кафе і батько Мікі. Матері Мікі, Кеї, вже давно не було з ними. Вона мала хворе серце і померла після народження Мікі шість років тому.

– Ой лишенько, дорогенькі, мое час іти, – Мікі вклонилася Кйоко і, вдаючи переляк, побігла

до затильної кімнати.

– Мое?..

Кйоко глянула на Негаре так, ніби питала: «Де вона це почула?»

Негаре знизав плечима.

– Без поняття.

Зиркнувши скося на розмову Кйоко з Негаре, Йогсуке почав тицяти в плече Кйоко.

– Ми вже йдемо? – запитав він тоном, який натякав, що йому вже набридло чекати.

– Ох, ми справді вже збиралися йти, – сказала Кйоко, підтверджуючи його слова, і підвелася зі свого стільця.

– Мое теж уже час іти, дорогенькі, – повторила Кйоко за Мікі.

Вона віддала паперовий пакет Йогсуке і, навіть не дивлячись на рахунок, поклала гроші за сандвіч, каву і сік Йогсуке, врахувавши і другу порцію, яку йому налила Казу.

– Друга порція помаранчевого соку за рахунок закладу, – сказала Казу, взяла гроші з барної стійки, відняла вартість другої склянки соку і почала гучно клацати клавішами касового апарата.

– Ні, ні, я заплачу.

– Ви не маєте платити за те, чого не замовляли. Я сама дала йому сік.

Кйоко не хотіла забирати з барної стійки решту, але Казу вже закрила касовий апарат і простягнула їй чек.

– Ох... гаразд.

Кйоко почувалася ніяково, не заплативши за сік, та вона знала, що Казу нізащо не візьме в неї грошей.

– Як скажете, – додала Кйоко, забираючи з барної стійки решту. – Дякую. – І поклала гроші до гаманця.

– Передавайте вітання вчительці Кінуї, – сказала Казу, ввічливо вклонившись Кйоко.

З семи років Казу вчилася малювати у Кінуйо. Саме Кінуйо заохочувала її вчитися, щоб вступити до академії мистецтв. Закінчивши академію, Казу неповний робочий день працювала в художній школі Кінуйо. А зараз, коли Кінуйо була в лікарні, вона проводила всі заняття.

– Знаю, що у вас тут теж багато роботи, тому дуже вдячна, що цього тижня ви знову провели заняття.

– Жодних проблем, – відповіла Казу.

– Дякую за помаранчевий сік, – Йогсуке кивнув Казу й Негаре, які стояли за барною стійкою. Він першим вийшов з кафе.

Дзень-дзелень!

– Гаразд, я теж іду.

Кйоко помахала на прощання і слідом за Йогсуке вийшла з кафе.

Дзень-дзелень!

Коли обое пішли, забравши з собою життєрадісну атмосферу, кафе сповнилося цілковитої тиші. Там не грала фоновіа музика, тому, коли ніхто не говорив, можна було почути, як жінка в білій сукні гортала сторінки свого роману.

– Що вони казали про Кінуйо, як вона почувається? – запитав Негаре у Казу, натираючи до блиску склянку, таким тоном, ніби говорив сам до себе. Казу повільно кивнула, та на запитання не відповіла.

– Зрозуміло, – відказав Негаре неголосно і зник у затильній кімнаті.

У кафе залишилися Гогтаро, Казу і жінка в білій сукні.

Казу стояла за барною стійкою і, як завше, наводила там лад.

– Я б хотіла почути більше, якщо ви не проти.

Тепер Казу була готова почути, які в Гогтаро причини для повернення в минуле.

Гогтаро підняв голову і мигцем глянув на Казу, але одразу відвів очі. Він повільно глибоко вдихнув.

– ...Правду кажучи, – почав Гогтаро, певно натякаючи, що раніше навмисне приховував

справжні причини. Можливо, через Кйоко, яка була випадковою відвідувачкою і це її ніяк не стосувалося.

А зараз, окрім жінки у білій сукні, залишилися тільки він і Казу. Гогтаро, як завше нерішуче, почав пояснювати.

– Моя донька виходить заміж.

– Заміж?

– Угу, тобто... насправді вона – донька Шуїчі, – пробурмотів він. – Я хочу показати своїй доньці, ким був її справжній батько, – додав він, виймаючи з кишені тоненьку цифрову камеру. – Я думав, що міг би записати послання від Шуїчі... – Голос Гогтаро зробився самотнім і слабким.

Казу не відривала від нього погляду.

– Що буде далі? – тихенько запитала вона. Казу хотіла з'ясувати, що станеться, коли Гогтаро зізнається, що не справжній батько дівчини.

Серце Гогтаро стиснулося.

«Цю офіціантку не ошукати брехнею».

– Для мене це буде кінець моєї ролі, – відказав він сумовито.

* * *

Гогтаро й Шуїчі разом грали у регбі в університетській команді, та познайомилися задовго до того, коли разом вступили до школи регбі ще в молодших класах. Тоді вони грали у різних командах, але часом зустрічалися на матчах. Проте ще з перших днів вони помітили один одного. У середній і старшій школі обое продовжували грати у регбі за свої шкільні команди й так дізналися один про одного, зустрічаючись на офіційних матчах.

Волею випадку обое вступили до того самого університету і почали грати в одній команді. Гогтаро був захисником, а Шуїчі – півзахисником.

Півзахисник з номером 10 на спині – зіркова позиція в регбі. Це ніби четвертий гравець у черзі подач або пітчер у бейсболі чи «бомбардир» у футболі. Шуїчі був першокласним півзахисником і отримав прізвисько Шуїчі-Провидець, бо його передачі були дивовижними – гравці навіть казали, що він мовби міг бачити майбутнє.

У кожній команді є 15 гравців і 10 позицій. Шуїчі звертав увагу на сильні і слабкі сторони інших гравців і мав талант використовувати цих гравців залежно від позицій. Завдяки цьому вмінню він заслужив цілковиту довіру старших гравців університетського регбійського клубу, і вже невдовзі вони побачили в ньому претендента на роль капітана команди.

Гогтаро ж, відколи почав грати в регбі ще в початковій школі, перепробував різні позиції. Він був із тих людей, які не вміють відмовляти іншим, тож його часто переставляли на різні позиції, коли команді бракувало гравців. Людиною, яка врешті вирішила, що найкращою позицією для Гогтаро буде позиція захисника, був якраз Шуїчі. Захисник – останній рубіж оборони, а тому дуже важлива позиція в регбі. Якщо суперники прорвуть лінію оборони команди, його завдання – зупинити їх і заблокувати спробу атаки воріт. Шуїчі хотів, аби Гогтаро був на позиції захисника через свої виняткові здібності у перехоплюванні. Коли Шуїчі грав проти Гогтаро ще в середній і старшій школі, то ніколи не міг прослизнути повз нього. Якщо команда матиме такого захисника, як Гогтаро, то все в них буде під контролем. Саме непробивна оборона Гогтаро дозволяла Шуїчі сміливо атакувати ворота суперників.

– Я впевнений, що можу розраховувати на тебе, коли залишаю тобі обороняти нашу частину поля, – частенько казав Шуїчі перед матчами.

А тоді, через сім років після закінчення університету, двоє чоловіків знову зустрілися перед кафе.

Вийшовши з кафе, удвох подалися до квартири Шуїчі. Там їх чекали Йоко і їхня новонароджена донечка Гарука. Мабуть, Шуїчі дорогою попередив Йоко, бо вона набрала для Гогтаро ванну.

Йоко зустріла Гогтаро – ще брудного і смердючого – теплою усмішкою.

– То це ви той Гогтаро-Захисник? Шуїчі частенько про вас згадував.

Родом з Осаки, вона була навіть послужливішою за Шуїчі. Від природи говірка, жінка любила веселити інших своїми жартами. А ще вона була тямущою та ініціативною. Їй вистачило дня, щоб знайти Гогтаро житло й одяг.

Втративши компанію, Гогтаро втратив і віру в людей, та вже через два місяці роботи в ресторанчику Шуїчі до нього повернулися колишні бадьорість та оптимізм.

Коли ресторанчик наповнювався постійними відвідувачами, Йоко представляла Гогтаро:

– В університеті він був найнадійнішим гравцем у команді мого чоловіка.

Гогтаро соромився, але всміхався.

– Мое наступне завдання – заслужити таку саму репутацію на цій роботі, – якось додав він, демонструючи своє знову позитивне ставлення до майбутнього.

Здавалося, що все йшло добре.

Котрогось пообіддя Йоко поскаржилася на нестерпний головний біль, і Шуїчі вирішив відвезти її до лікарні. Вони не хотіли зачиняти через це ресторанчик, тож Гогтаро залишився за старшого, заразом наглядаючи за Гарукою. Того дня пелюстки сакур безшумно пролітали на фоні безхмарного блакитного неба, наче пухнасті сніжинки.

– Подбай про Гаруку, – сказав Шуїчі, вдячно вклонився і поквапився до виходу.

Гогтаро бачив його востаннє.

Батьки й бабці з дідусями і Шуїчі, і Йоко померли, тому в однорічному віці Гарука залишилася сама у всьому світі.

Коли на похороні він подивився на усміхнене личко Гаруки – ще надто маленької, щоб усвідомлювати, що обоє її батьків померли, – він одразу вирішив, що сам її виховуватиме.

* * *

Бам, бам, бам...

Вісім разів озвався годинник на стіні.

Стрепенувшись від звуку годинника, Гогтаро підняв голову. Його повіки обважніли, все здавалося розмитим.

– Де?..

Роззирнувшись, він побачив кафе, що ніби вицвіло в скупому світлі ламп під абажурами. Зі стелі, легенько обертаючись, звисав вентилятор. Колони і балки під стелею були темно-брунатні. На стіні висіли три великі й, безперечно, дуже старі годинники.

Гогтаро не відразу второпав, що заснув. Окрім жінки в білій сукні, в кафе більше нікого не було.

Він потер долонями щоки, намагаючись освіжити пам'ять. Пригадав, що сказала йому Казу: «Невідомо, коли звільниться стілець, на якому можна повернутися в минуле».

Певно, отак сидючи, він задрімав.

Йому видалося дивним, що він отак просто задрімав, ухваливши таке доленосне рішення про повернення в минуле. Але й офіціантка, яка залишила його самого, теж викликала підозри.

Гогтаро підвівся і гукнув у напрямку затильної кімнати:

– Агов... тут хтось є?

Жодної відповіді.

Він глянув на один з настінних годинників звірити час і відразу зиркнув на свій наручний годинник. Першою дивовижною, яка привертала увагу відвідувачів кафе, були три великі антикварні годинники на стіні. Кожен показував інший час.

Схоже, годинники по обидва боки стіни зламалися. Один поспішав, другий – відставав. Їх неодноразово намагалися полагодити, та все марно.

– Восьма дванадцять вечора...

Гогтаро перевів погляд на жінку в білій сукні.

Поміж легенд про це місце, що їх він почув від Шуїчі, одна закарбувалася у його пам'яті: на тому стільці, на якому можна повернутися в минуле, сидить привид.

Це видавалося безглуздом і неймовірним. Саме тому й запам'яталося.

Байдужна до погляду Гогтаро, жінка зосереджено читала свій роман.

– ...гм?

Він придивився до обличчя жінки, і воно видалося йому на диво знайомим, наче він уже раніше зустрічав її.

Але засумнівався, що таке взагалі можливо, якщо жінка й справді була приви́дом, тому відігнав від себе цю думку.

Лясь!

Зненацька жінка в білій сукні закрила книжку, і той звук сколихнув тишу кафе. Від такого несподіваного вчинку жінки серце Гогтаро мало не вистрибнуло з грудей, а він сам ледь не звалився зі стільця біля барної стійки. Якби вона була звичайною живою відвідувачкою, її

поведінка навряд чи б його ошелешила, але йому розповідали, що то привид... він у це, звісно, не вірив, та асоціації «привид=хімерщина» не так уже й легко позбутися.

— ...

Гогтаро миттю заляк, спиною поповзло щось холодне і липке. Байдужа до реакції Гогтаро, жінка безшумно підвелася. Вислизнула з-за свого столика й мовчки рушила до виходу, міцно притиснувши до себе книжку.

Серце Гогтаро шалено стукотіло, коли він дивився, як жінка у білій сукні беззвучно пройшла у нього перед очима.

Вона переступила поріг кафе і звернула праворуч. У тому боці була лише вбиральня.

«Привид, що ходить до вбиральні?»

Гогтаро схилив голову набік і подивився на стілець, який щойно звільнила жінка. Стілець, який міг повернути його в минуле, пустував.

Нерішуче ступаючи, крок за кроком він наблизився до стільця, напружено очікуючи, що жінка в білій сукні раптово повернеться з лютою гримасою на обличчі.

Роздивившись його зблизька, він побачив, що то був звичайнісінький стілець, нічого особливого. Він мав елегантні кручені ніжки, а сидіння і спинка були оббиті блідо-зеленою тканиною. Гогтаро, звісно, не тямив в антикваріаті, та навіть він розумів, що коштував стілець немало.

«Якщо б я сів на цей стілець...»

Гогтаро боязко торкнувся спинки і почув із затильної кімнати кроки в капцях.

Він обернувся і зиркнув у той бік – там стояла дівчинка в піжамі. Якщо Гогтаро правильно зрозумів, вона була донькою власника на ім'я Мікі. Вона не відводила від нього погляду круглих карих очей – схоже, дівчинка анітрохи не соромилася дивитися в очі дорослим незнайомцям. Під її пильним поглядом якраз Гогтаро відчув себе незатишно.

– Добрий... добрий вечір, – вичавив із себе Гогтаро не своїм голосом, відсмикнувши руку від стільця. Мікі почовгала до нього.

– Добрий вечір, пане, ви хочете повернутися в минуле? – запитала вона, зазираючи в обличчя Гогтаро своїми карими очима.

– Ох, ну, розумієш...

Гогтаро почав затинатися, він не знав, як відповісти на її запитання.

– Навіщо? – Мікі схилила голову набік, ігноруючи його спантеличення.

Гогтаро хвилювався, що поки він говоритиме з Мікі, повернеться жінка в білій сукні.

– Можеш покликати когось із працівників кафе? – попросив він.

Та Мікі пропустила його слова повз вуха і підійшла до стільця, на якому недавно сиділа жінка в білій сукні.

– Канаме вийшла до вбиральні, – сказала вона, перевівши погляд з порожнього стільця на Гогтаро.

– Канаме?

– ...

Мікі мовчки глянула на вхід до кафе. Гогтаро простежив за її поглядом – саме там зникла жінка в білій сукні.

Гогтаро з розумінням кивнув.

– То її звати Канаме?

Але замість відповіді Мікі смикнула його руку.

– Сідайте, – звеліла вона.

Потому діловито прибрала чашку, з якої пила жінка в білій сукні, і пішла, човгаючи капцями, до кухні, а Гогтаро навіть не встиг заперечити.

Він приголомшено дивився на двері до кухні, за якими зникла Мікі.

«Ця дівчинка допоможе мені повернутися в минуле?» – здивувався він.

Схвильований, Гогтаро прослизнув між столиком і стільцем і сів на нього.

Він не знав, що треба робити, аби потрапити в минуле, та відчув, як пришвидшилося серцебиття від самої думки, що він сидів на стільці, який повертає в минуле.

За хвилю повернулася Мікі – зі срібним чайничком і білою чашкою на таці, котру вона

несла в обох руках.

Дівчинка зупинилася біля Гогтаро.

– А зараз мое налле вам каву, – оголосила вона, а таця, яку вона тримала обома руками, захиталася.

«Ти справді можеш це зробити?» – майже запитав Гогтаро, але стримався.

– Гм... ем, – озвався він вельми стривожено.

Мікі не бачила його обличчя, бо прикипіла своїми схвильованими очима до чашки на таці. Вона продовжила пояснювати:

– Аби повернутися в минуле...

У ту мить із затильної кімнати, вже у футболці, вийшов Негаре.

– Святі небеса, Мікі, що це ти там робиш? – Негаре роздратовано зітхнув. Та його тон був радше не сердитим, а щось у дусі «О ні, тільки знову не це».

– Мое наливає панові його каву.

– Ти ще не можеш цього робити. І припини називати себе мое.

– Мое налле каву.

– Припини. Негайно!

Досі тримаючи тацю, що небезпечно розхитувалася і бряжчала у її руках, маленька Мікі надула щоки і подивилася на кремезного Негаре.

Скидалося на те, що їхнє протистояння зайшло у глухий кут і той, хто заговорить першим, програє.

Казу, що вигулькнула звідкись непомітно, вийшла з-за спини Негаре й опустила на коліна перед Мікі.

– Мое...

Коли Казу, на одному рівні з нею, подивилася їй прямо в очі, сердиті карі очі Мікі поступово наповнилися сльозами. Схоже, у ту мить дівчинка зрозуміла, що програла.

Казу тепло їй усміхнулася.

– Твій час іще прийде, – сказала вона й обережно забрала у Мікі тацю.

Мікі підняла заплакані очі на Негаре. Він лише пробурмотів: «Угу» і дбайливо простягнув їй руку. Його обличчя вже не було таким суворим, як раніше.

– Як бажаєте, – відповіла Мікі, вхопилася за батькову руку і пригорнулася до нього. Зухвалий вираз вже зійшов з її личка. Коли Мікі дратувалася чи засмучувалася, ось так як зараз, це тривало недовго, вона швиденько змінювала свій настрій. Спостерігаючи за її переміною, Негаре, із сумовитою усмішкою, подумав: «Ти точнісінько як твоя мама».

Судячи з того, як Казу поводитися з Мікі, Гогтаро виснував, що офіціантка не була матір'ю дівчинки. А ще він чудово розумів Негаре – як важко йому було давати раду дівчинці її віку. Адже Гогтаро теж самотужки виховував доньку Гаруку.

– Розкажу вам правила, – неголосно повідомила Казу, наблизившись до Гогтаро, що досі сидів на стільці, який міг перенести його в минуле. У кафе було як завше тихо. Двадцять два роки тому він уже чув про правила мандрівки до минулого від Шуїчі, та майже їх не пам'ятав.

Він лише пригадував, що повернення в минуле не змінить теперішнього, хай би що він робив, а на тому заповітному стільці сидів привид. Інших деталей він не пам'ятав. Тож Гогтаро зрадів, що Казу пояснить йому правила.

– Перше правило: навіть повернувшись у минуле, ви можете зустрітись тільки з тими людьми, які відвідували це кафе.

Це правило його не здивувало. Саме Шуїчі запросив його сюди двадцять два роки тому. Тож він точно відвідував кафе.

Вираз обличчя Гогтаро не змінився стривоженим, тому Казу жваво продовжила. Вона розповіла йому, що, перебуваючи в минулому, він не зможе змінити теперішнє, хай би як старався; що єдиний спосіб потрапити в минуле – на стільці, на котрому якраз сидів Гогтаро; що не можна покидати цей стілець, інакше його силою поверне в теперішнє.

На це Гогтаро зауважив: «Що, справді?», та більшість правил були для нього очікуваними, тому він не зблід від несподіванки.

– Гаразд, зрозуміло, – відказав він.

Закінчивши пояснення, Казу додала: «Будь ласка, зачекайте, поки я перероблю каву», і пішла до кухні.

Він залишився сидіти на стільці, а перед ним стояв Негаре.

– Вибачайте мою допитливість, але вона не ваша дружина, правда? – запитав Гогтаро.

Не те щоб йому справді було цікаво, він радше намагався зав'язати розмову.

– Вона? Ні, вона моя кузина, – відповів Негаре й опустив очі на Мікі. – Мама Мікі... після її народження...

Негаре не закінчив – не тому, що через емоції йому відібрало мову, просто вважав, що уже все сказав.

– Розумію... – сказав Гогтаро й облишив питання. Він подивився на вузьенькі щілини очей Негаре, перевів погляд на круглі очі Мікі і вирішив, що дівчинка, певно, пішла у маму. Поринувши у ці роздуми, він чекав повернення Казу.

Вона вийшла за хвилю.

На таці вона несла той самий срібний чайничок і білу чашку, які перед тим забрала до кухні. Кафе наповнилося ароматом свіжозвареної кави. Здавалося, він проникав глибоко в груди Гогтаро.

Казу зупинилася біля його столика і продовжила свої попередні пояснення.

– Зараз я наллю вам каву, – сказала вона і поставила перед Гогтаро білу чашку.

– Гаразд.

Він подивився на бездоганно білосніжну чашку і не міг відірвати очей від її сліпучої білості. Казу продовжувала:

– Ваш час у минулому почнеться тоді, коли я наллю каву, і закінчиться, коли кава охолоне.

– Зрозумів.

Може, тому, що Шуїчі вже розповідав йому правила, новина про те, що він зможе провести в минулому коротенький час, доки не охолоне кава, зовсім не здивувала Гогтаро.

Казу коротко кивнула.

– Це означає, що ви маєте випити каву, доки вона не охолола. Якщо не вип'єте, то...

Їй довелося пояснити, що він перетвориться на привида і довіку сидітиме на цьому стільці. Якраз через це правило повернення у минуле було вельми ризикованою справою для тих, хто зважувався на цю мандрівку. Неможливість зустрітися з людиною, задля якої ви повернулися в минуле, чи неможливість змінити теперішнє були дрібними незручностями порівняно з величезним ризиком перетворитися на привида.

Утім, якби Казу недбало пояснювала правила, її слова могли бути витлумачені як жарт. Тому, аби впевнитися, що додала своїм словам необхідної серйозності, вона зробила паузу перш ніж продовжити.

– Перетворюся на примару під простирадлом, так? – зауважив Гогтаро, вимовивши ті божевільні слова.

– Що? – перепитав Негаре, який слухав їх із дальнього кінця кімнати.

– Примару під простирадлом, – не роздумуючи, повторив Гогтаро. – Коли Шуїчі розказав мені правила, оце здавалося таким божевільним... ем, перепрошую... мені було дуже важко повірити, я добре це пам'ятаю.

З попереднього досвіду, коли відвідувач не дотримувався правил, покарання було суворе, та замість думати про людину, яка перетворювалася на привида, він думав про тих, хто залишався. Якби таке сталося з Гогтаро, це було б страшним шоком для його доньки Гаруки.

Та бозна-чому Гогтаро, схоже, не усвідомлював усієї серйозності цього правила і, розкидаючись словами на кшталт «примара під простирадлом», він це тільки підтверджував.

Однак погляд Гогтаро був серйозним, і Негаре, замість просто сказати: «Ні, це не так», насилу відповів щось нечітке:

– Ем... ні...

Та Казу незворушно додала:

– Саме так.

– Що? – здивувався Негаре. Його вузьенькі мигдалеподібні очі розширилися, а щелепа відвисла. Мікі, яка стояла поряд з ним і, певно, й не знала, що таке та «примара під простирадлом», витріщилася на Негаре круглими очима.

Але Казу, ігноруючи сум'яття Негаре, продовжила пояснювати правила.

– Не забувайте. Якщо не вип'єте каву, доки вона не охолоне, самі перетворитеся на примару під простирадлом і довіку тут сидітимете.

Казу була не з тих поблажливих людей, які готові миритися з «примарою під простирадлом» Гогтаро, та вона, мабуть, вирішила погодитися на його варіант, щоб не ускладнювати. Тим паче, висновок був той самий: називайте це «примарою під простирадлом» чи приви́дом, суть не змінюється.

– То та жінка, яка весь цей час сиділа на стільці?.. – запитав Гогтаро, маючи на увазі: «То вона не повернулася з минулого?»

– ...Так, – підтвердила Казу.

– Цікаво, чому вона не допила свою каву? – продовжував Гогтаро. Він запитав чисто з цікавості. Але від його запитання обличчя Казу перетворилося на маску театру Но[3 - Но – традиційний театр у Японії. У кожній виставі беруть участь актори, співаки і музики.], і це вперше він відчув, що не може розпізнати її виразу.

«Я запитав те, чого не мав би питати», – подумав Гогтаро, та вже за мить вираз Казу змінився і вона продовжила:

– Жінка перенеслася в минуле зустрітися зі своїм чоловіком, який помер, але, певно, втратила лік часу і похопилася лише тоді, коли кава вже охолола, – повідомила Казу з виразом, який ніби казав: «Мені ж не треба пояснювати, що сталося далі?»

– Он воно що, – відповів Гогтаро зі співчутливим виразом і подивився у бік дверей, за якими нещодавно зникла жінка в білій сукні.

Гогтаро більше нічого не питав, тож Казу поцікавилася:

– Наливати каву?

– Так, будь ласка, – зітхнув він.

Казу взяла з таці срібного чайничка. Гогтаро не тямив у посуді, та відразу підмітив, що лискучий срібний чайничок коштував немало. Казу оголосила:

– Тоді починаю.

Коли вона проказала ці слова, Гогтаро почув довкола якийсь дзенькіт.

Температура в кафе зненацька мовби опустилася на градус, а повітря можна було розсікати ножем. Пронизлива тиша непомітно огортала й так безмовне кафе.

Казу піднесла чайничка трохи вище і промовила:

– Випийте каву до того, як вона охолоне, – і почала повільно опускати носик срібного чайничка до чашки. Вона рухалася неймовірно красиво, ніби виконувала якийсь врочистий ритуал.

Коли носик був уже за кілька сантиметрів від чашки, з нього полилася тоненька цівочка чорної кави. Здавалося, беззвучна цівка навіть не рухалася, переливаючись із чайничка, лише її рівень повільно зростав у чашці. Наповнена кавою чашка скидалася на чорне провалля.

Зачарований красивою послідовністю її рухів, Гогтаро дивився, як із поверхні чашки здійснювалася пара.

Вдивляючись у пару, він відчув, як його огорнуло якесь дивне, схоже на нудоту, відчуття, і все довкола столу почало брижитися і мерехтіти.

Налякавшись, що знову засинає, Гогтаро взявся терти очі.

– Грм... – вигукнув він ненавмисно.

Його руки, усе його тіло оберталося на пару. Брижилось і мерехтіло не кафе, брижився і мерехтів він сам. Раптом усе довкола почало рухатися, те, що було згори, стрімко полетіло донизу.

Від напливу цих відчуттів Гогтаро вигукнув:

– Припи... припиніть!

Гогтаро не був фанатом американських гірок, йому паморочилося в голові від самого погляду на них. Та, на його біду, усе довкола, згори і знизу, сказано оберталося, водночас відлічуючи двадцять два роки у зворотному напрямку.

Його щораз сильніше нудило. Усвідомивши, що повертається в минуле, він почав потроху втрачати свідомість.

* * *

Після смерті Шуїчі і його дружини Гогтаро самотужки управляв ресторанчиком і виховував Гаруку. Ще коли Шуїчі був живий, обдарований і старанний Гогтаро придумав, як управляти ресторанчиком самому – від приготування до бухгалтерії.

Та холостяк Гогтаро зрозумів, що виховувати немовля – неймовірно важко. Гаруці щойно виповнився рочок – а це означало, що вона тільки починала робити свої перші несміливі кроки – і хтось мав постійно за нею дивитися. А ще Гарука часто плакала вночі, позбавляючи Гогтаро сну. Коли Гарука пішла до садка, Гогтаро подумав, що тепер стане легше, та їй було тривожно поряд із незнайомцями, і вона ненавиділа туди ходити. Щоразу, коли мала йти до садка, Гарука гірко плакала.

У молодшій школі вона частенько заявляла, що допомагатиме в ресторанчику, але зазвичай хіба плуталася під ногами. Зі слів, які вона вживала, було непросто зрозуміти, що саме вона мала на увазі, та якщо він часом не слухав її, дівчинка хмурилася. Коли вона хворіла, він водив її до лікаря. А ще в дітей, звісно, були свої свята, як-от дні народження, Різдво, День святого Валентина та інші. У святкові дні Гарука докучала йому проханнями відвести її до парку розваг чи щось їй купити.

У середній школі вона вступила у бунтівну фазу, яка лише поглиблювалася з дорослішанням. У старшій школі Гогтаро якось зателефонували з поліції, коли Гаруку впіймали на крадіжці в крамниці.

Підлітком Гарука робила всілякі збитки, та хай би якими похмурими часом були обставини, Гогтаро жодного разу не відступався від свого рішення подарувати дівчинці щасливе дитинство, адже вона залишилася сама в цілому світі.

А три місяці тому Гарука привела додому чоловіка на ім'я Сатоші Обі й оголосила, що вони зустрічаються і, цілком можливо, одружаться.

Під час третього візиту Сатоші попросив Гогтаро:

– Будь ласка, благословіть мене на шлюб з Гарукою.

– Благословляю тебе, – коротко відповів він.

Він лише хотів щастя для Гаруки і не збирався ставати молодим на заваді.

Після закінчення школи Гарука стала розважливішою. Вона вирішила вступити до кулінарної академії, щоб стати шеф-кухарем, і там познайомилася з Обі. Завершивши навчання, Обі влаштувався працювати у готель в токійському районі Ікебукуро, а Гарука почала допомагати Гогтаро в ресторанчику.

Після оголошення про весілля Гаруки Гогтаро почав відчувати страшенну провину за свою брехню.

Двадцять два роки він виховував Гаруку, називаючи її своєю рідною донькою. Намагаючись

приховати від неї правду про те, що у неї не залишилося живих родичів, він ніколи не показував їй записів книги сімейного реєстру. Та зараз, коли вона зібралася виходити заміж, усе зміниться. Вона піде до РАЦСу реєструвати шлюб і дізнається, що насправді сирота, розкривши брехню, яку Гогтаро приховував усі ці роки.

Поламавши над цим голову, він врешті вирішив перед весіллям розповісти Гаруці правду. І сказати, що на весільній церемонії мав би бути її справжній батько.

Можливо, правда завдасть Гаруці болю, але нічого не вдієш.

У нього не залишилося іншого виходу. Зважаючи на те, як ця новина засмутить Гаруку, він жалкував, що не розказав їй правду раніше, ще в дитинстві.

* * *

– Ой, перепрошую... Пане?

Гогтаро отямився від того, що хтось термосив його плече. Перед ним стояв широкоплечий чоловік. Він був одягнений у чорні шкільні штани, а поверх білої сорочки з закованими до ліктів рукавами мав темно-брунатний фартух. Гогтаро впізнав у ньому власника кафе Негаре. Значно молодшого Негаре.

Із закутків мозку почали впливати спогади про той день.

Гогтаре не сумнівався, що молодша версія Негаре була присутня у кафе двадцять два роки тому.

Усе інше – вентилятор, що повільно обертався під стелею, рудувато-коричневі стіни і три годинники, які показували різний час, – анітрохи не змінилося. Навіть у минулому, двадцять два роки тому, кафе здавалося вицвілим, як на старій світлинці, а все через те, що освітлювали його тільки лампи під абажурами. Якби перед ним не стояв молодий Негаре, він би навіть не помітив, що потрапив до минулого.

Та що більше він роззирався довкола, то швидше вистукувало його серце.

«Його тут нема».

Якщо він повернувся у правильний день, Шуїчі мав би бути тут, але його не було.

Він пригадав правила, які чув, і зрозумів, що ніхто не сказав йому, як саме повернутися в правильний день. На додачу, час його перебування в минулому завершувався, коли охолоне кава. Може, він прибув сюди зашвидко або ж запізно.

– Шуїчі! – вигукнув Гогтаро і несвідомо почав підводитися. Та в останню мить велика долоня Негаре на плечі затримала його на стільці.

– Він вийшов до вбиральні, – пробурмотів Негаре.

Гогтаро був кремезним 51-річним чоловіком, та Негаре так легко опустив руку на його плече, ніби гладив по голові дитину.

– Чоловік, до якого ви прийшли на зустріч, вийшов до вбиральні. Він скоро повернеться, тож замість зриватися отак зі стільця, краще зачекайте, – порадив Негаре.

Гогтаро трохи заспокоївся. За правилами, якщо підвестися зі стільця, тебе відразу поверне в теперішнє. Якщо б Негаре не було поряд, він би точно вже давно був у теперішньому.

– Ох, дякую.

– Без проблем, – відповів Негаре по-діловому і став за барну стійку, схрестивши на грудях руки. У такій позі він був схожий радше не на офіціанта, а на вартового в замку.

У кафе більше нікого не було.

Але тоді в кафе були люди. Двадцять два роки тому, коли вони з Шуїчі зайшли сюди, за найближчим до виходу столиком була пара, і ще один відвідувач сидів біля барної стійки.

А на тому місці, де зараз сидів він сам, на стільці, який повертає в минуле, був майже літній чоловік у смокінгу з охайно підстриженими вусами.

Той майже літній чоловік мав дуже старомодний вигляд. Гогтаро добре його пам'ятав, бо ще тоді подумав: «Цей чолов'яга виглядає так, наче повернувся сюди з 1920-х».

Та зовсім скоро трое інших відвідувачів пішли – певно тому, що не могли витерпіти брудного і смердючого Гогтаро.

А тоді він пригадав.

Коли вони того дня розмовляли, Шуїчі один раз виходив до вбиральні. А щойно вони зайшли до кафе, Шуїчі захоплено повідомив, що це таємниче кафе, де можна повернутися в минуле. А трохи пізніше, вислухавши історію поневірянь Гогтаро, він вийшов до вбиральні.

Гогтаро витер долонею піт із чола і важко втягнув носом повітря. Аж раптом із затильної кімнати вийшла дівчинка віку молодшої школи, з новеньким ранцем рандосеру.

– Ну, мамо, швидше! – гукнула дівчинка, стрибаючи і пританцьовуючи.

– Бачу, ти вже щаслива? – звернувся Негаре, досі зі схрещеними на грудях руками, до дівчинки, яка кружляла посеред кафе.

– Ага, – відповіла вона зі щасливою усмішкою і вибігла надвір.

Дзень-дзелень!

Гогтаро невиразно пригадував цю сценку. У той час він не звернув на неї уваги, бо навіть не сумнівався, що мати дівчинки невдовзі теж вийде із затильної кімнати, тому повернувся у той бік.

– Стій, зачекай мене, будь ласка!

З'явилася жінка з красивим лискучим чорним волоссям і дуже світлою шкірою, що здавалася майже прозорою. Десь близько тридцяти, вона була вдягнена у світло-персикову туніку і бежеву спідницю з оборками.

– Ох, що я маю робити з цією дитиною. Перший дзвоник аж завтра, – пробурмотіла вона і розпачливо здійняла вгору руки. Та вираз на її обличчі був радше веселим, коли вона зітхнула.

Придивившись до неї, Гогтаре здивувався: «Невже?»

Він уже бачив її раніше. Вона була дуже схожа на жінку в білій сукні, яка сиділа на його стільці і читала роман перед тим, як він повернувся до минулого.

Може, це були зовсім різні люди, які просто мали схожу зовнішність. Зрештою, людська пам'ять – річ ненадійна. Гогтаро ж уперше побачив її кілька хвилин тому, а в голові у нього панував суцільний хаос.

– Упевнена, що все гаразд? – запитав молодий Негаре жінку, вивільнив руки і примружив очі до вузьких щілин. Його вираз гіді було розгадати, але тон голосу видавав хвилювання за жінку.

– Звісно ж, усе гаразд. Ми просто подивимося на цвітіння сакури у нашому районі, – відповіла вона із заспокійливою усмішкою і кивнула.

Із їхньої розмови складалося враження, що жінка мала якісь проблеми зі здоров'ям, та, наскільки бачив Гогтаро, вона виглядала цілком здоровою. Виховуючи Гаруку самотужки, він, як ніхто інший, добре знав про жертви, на які доводиться іти заради щастя дитини.

– Дякую, що дбаєш про кафе, Негаре, це дуже допомагає, – сказала жінка і безшумно рушила до виходу. На порозі востаннє озирнулася на кафе, кивнула Гогтаро і вийшла.

Дзень-дзелень!

Ніби помінявшись із жінкою місцями, з убиральні повернувся Шуічі Камія.

«Ох...»

Усі думки про жінку в білому миттю вивітрилися з голови Гогтаро, щойно він побачив Шуічі. Він одразу пригадав про свою основну місію.

Шуічі був тим самим молодим чоловіком, яким його запам'ятав Гогтаро. Чи, іншими словами, Гогтаро, певно, здавався Шуічі разюче старим.

– Що?

Гогтаро, з яким Шуічі тільки-но розмовляв, якось раптово постарів, поки він був у убиральні. Він спантеличено витріщався на Гогтаро.

– Шуічі, – звернувся до нього Гогтаро, а той здійняв руки вгору.

– Зачекай, зачекай, зачекай! – обірвав Шуічі його. Прикипівши до Гогтаро недовірливим поглядом, він застиг, наче у стоп-кадрі.

«Кепські мої справи...»

Гогтаро думав, що Шуічі відразу збагне, в чім річ, коли побачить постарілого друга – адже це Шуічі розповів йому про можливість повернутися в минуле у цьому кафе.

Та й Шуічі не був простаком.

Він завжди вирізнявся проникливістю. Коли йшлося про навички спостереження, вміння аналізувати і розважливість, Шуічі міг похизуватися непересічним талантом. Не раз Гогтаро бачив, як він уміло застосовував ці свої здібності на регбійному полі. Шуічі заздалегідь вивчав характер і звички супротивників і гарненько все аналізував. Як нападник він успішно здійснював свої атаки і не раз пошив у дурні команду суперників. Байдуже, якою загрозливою була ситуація, він ніколи не помилявся у своїх аналізах і розрахунках.

Та, схоже, нинішня ситуація була аж надто химерною, і навіть Шуічі не міг у таке повірити.

Обхопивши чашку обома руками, щоб перевірити її температуру, Гогтаро мовив:

– Шуїчі, річ у тім...

Він збирався пояснити, що відбувається, але чашка холонула швидше, ніж він думав. У нього просто не було часу пояснювати все детально. На його чолі знову виступили краплинки поту.

«Що я можу йому сказати?»

Гогтаро опинився у скрутному становищі. Якщо він почне все пояснювати, кава швидко охолоне. Якщо Шуїчі не повірить, що він прибув з майбутнього, то все намарно.

«Чи зможу я якось доступно все пояснити? Мабуть, не зможу».

Гогтаро знав, що не дуже вмів гарно пояснювати. Може, якби у нього було більше часу, але він гадки не мав, скільки часу в нього ще залишилося, доки кава не охолоне. Шуїчі не відривав від нього підозріливого погляду – ретельно роздивлявся Гогтаро, ніби хотів побачити, що в того на серці.

– Не сподіваюся, що ти повіриш мені, хай би як довго я пояснював, однак... – почав він вичавлювати з себе слова, адже мав бодай щось сказати.

– Ти прийшов з майбутнього, правда?

Шуїчі говорив обережно, ніби з іноземцем, який не знав японської.

– Так! – вигукнув Гогтаро і враз повеселів від такої дивовижної проникливості Шуїчі.

Шуїчі потер голову кулаком, пробурмотів щось нерозбірливе і продовжив допит:

– За скільки років?

– Що?

– За скільки років з майбутнього ти повернувся?

Приймаючи таку можливість, хоча все ще скептично, Шуїчі взявся збирати інформацію. Те саме він робив перед грою – дрібка до дрібки збирав усю необхідну інформацію.

«Він не змінився».

Гогтаро вирішив відповісти на його запитання. Це найшвидший спосіб здобути його довіру.

– Двадцять два роки.

– Двадцять два роки?

Очі Шуїчі розширилися. Гогтаро ніколи не бачив його таким здивованим, навіть коли той зустрів його обшарпаного на вулиці.

Хоча Шуїчі й розповів йому чутки, ніби в цьому кафе можна повернутися в минуле, він аж ніяк не сподівався зустріти тут когось із майбутнього. Тим паче, що Гогтаро, поки він був у вбиральні, якимось чином постарів на двадцять два роки. Не дивно, що Шуїчі здивувався.

– Ти безперечно постарів, – пробурмотів Шуїчі, вираз його обличчя трохи злагіднів. То був знак, що він уже не такий насторожений.

– Мабуть, – відказав Гогтаро трохи ніяково.

Він, 51-річний чоловік, соромився, як мала дитина, свого 29-річного друга. Адже він зустрівся зі своїм янголом-охоронцем, який повернув його до життя.

– Але ти виглядаєш здоровим і сильним, усе гаразд, правда? – запитав Шуїчі, його очі почервоніли.

– Агов... що сталося? – Гогтаро ледь не підвівся зі стільця, приголомшений виразом Шуїчі. Він чекав, що друга шокує такий його несподівано постарілий вигляд, та зовсім не сподівався подібної реакції.

Шуїчі наблизився до столика Гогтаро. Не зводячи з друга очей, він опустився на стілець навпроти.

– Шуїчі?

Гогтаро чув крапання його сліз.

Обережно і несміливо Гогтаро вже наготувався щось сказати, та Шуїчі озвався тремтячим голосом:

– Шикарний костюм... – Сльози продовжували крапати. – Тобі личить.

Гогтаро, який прибув із майбутнього, от-от переверне його життя. Той самий Гогтаро, якого він, обшарпаного і нещасного, щойно зустрів на вулиці. Саме тому Шуїчі відчував щиру радість, побачивши Гогтаро з майбутнього.

– Двадцять два роки? Закладаюся, траплялися й важкі часи?

– Та не дуже, вони швидко минали...

– Справді?

– Ага...

Досі із заплаканими очима, Шуїчі широко всміхнувся.

Гогтаро ледь чутно промовив:

– ...Дякую тобі.

– Он воно що, ха-ха-ха, – ніяково засміявся Шуїчі, видобув з кишені піджака хустинку і висякав носа. Але сльози продовжували крапати.

– То що сталося?

Шуїчі запитально дивився на Гогтаро, наче хотів сказати: «Чому ти прийшов?» Він не хотів, аби це звучало ніби допит, але знав правила кафе, зокрема про обмежений час їхньої зустрічі. А ще він не міг уявити, щоб Гогтаро повернувся з майбутнього без причини. Тому, замість марнувати час на сентименти, Шуїчі вирішив перейти до суті.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=67189155&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Рандосеру – ортопедичний ранець японських школярів початкової і середньої школи. (Тут і далі прим. перекл.)

2

Мое – японське слово жаргону отаку, означає фетишизацію персонажів аніме, манги чи відеоігор. Зараз слово вживається у ширшому сенсі і для позначення будь-якого хобі, захоплення чи інтересу до чогось.

3

Но – традиційний театр у Японії. У кожній виставі беруть участь актори, співаки і музики.